

Sázava 7. - 11. května 2008

Účast: Pavel a Helča s Kájou, Standa, Gabča, Verča B., Honza M., Pavel Š., Vláďa, Katka Š., Honza A., Vilda se Štěpánem a Natálkou, Míla S. s Aničkou, Sally a Marcela, Alena a Lucka, Ňumen, Míla B., Zdeněk, Karel J. a Simča s Terezkou a Pěťou, Veronika, Helča S., Martin, Hanka F. a Olin, (Radek a Klára s Míšou)

Středa 7. května 2008 (Praha – Zlenice): Aby se vyhnuli očekávaným dopravním zácpám, vyrazili první účastníci letošní velkouúzasnolepé vody Pavel a Helča s Kájou z Prahy již kolem půl třetí odpoledne. No a za necelou hodinku už stavěli stan na travnaté loučce u hotelu Kormorán ve Zlenicích. Po několika letech, kdy nám počasí moc nepřálo, jsme si tentokrát vychutnávali doslova letní teplý prosluněný den s blankytně modrou oblohou. A vydrželo to tak až do neděle, což samo o sobě bylo základem toho, že jsme si to tentokrát mimořádně užili.

Pavel hned rozložil gril a začal s rožněním krkovic. Dřevěné uhlí ale nějak nechtělo hořet, tak mu to trvalo déle. O to chutnější ale nakonec byly masíčka. A když si k nim z Kormoránu donesli s Helčou točený gambáč a usadili se do rozkládacích křesel, bylo jim moc dobře.

V půl sedmé dorazili vlakem mlad'oši: Standa, Gabča, Verča, Honza M. a Pavel Š. Poté, co si i oni připravili nocleh, vrhli se Pavel Š. a Standa na rozdělání ohně. U ohniště byla připravena halda ještě zelených jehličnatých větví z tisu, které sice vytvářely hustý bílý dým, ale nakonec se podařilo vytvořit dostatek žhavého, díky němuž pak hořely tak, že jsme si na nich mohli i začít opékat buřty.

V osm hodin přijel po telefonické domluvě i Martin Sopr z půjčovny Sázava-tour, který nám dovezl objednané plastové kánoe namísto zítřejšího rána již dnes. Hned jsme se domluvili na odvozu lodí včetně našich z Pikovic zpět do Týnce, což pro nás bylo v pátek a v sobotu velmi příjemné. Vůbec spolupráce s touto půjčovnou po celou tuto akci byla naprosto bezproblémová a přímo ukázková - ve všem nám vyšli vstříc.

Seděli jsme kolem ohně, povídali si, opékali buřty a popíjeli pivko nošené z Kormoránu. Pavel k tomu hrál na kytaru a byla velmi příjemná přátelská atmosféra. Kolem desáté přijeli autem ještě Vláďa, Honza A. a Katka. Ve světle reflektorů Vláďova vozu si postavili stany a pak se přidali k ostatním. Vláďa také vyndal kytaru a pokračovali v hraní společně s Pavlem.

Překvapením bylo, když se asi v jedenáct hodin objevili Karel se Simčou a její sestrou Veronikou. Poseděli, popovídali, ale později museli opět odjet. Přislíbili alespoň, že dorazí v pátek do Týnce.

Obloha byla hvězdnatá, což bylo příslibem krásného počasí i na další den. V noci však teplota klesala jen na pár stupňů. U ohýnku jsme nakonec vydrželi asi do dvou hodin a pak šli spát.

Čtvrtek 8. května 2008 (Zlenice – Týnec nad Sázavou; 17,9 km): Vstávali jsme docela brzy, mezi osmou a devátou. Ze stanů nás vyhnalo jednak sluníčko, ale také staccato kukačky, která kukala jen s krátkými pauzami snad od úsvitu.

V klidu jsme posnídali a dokonce znovu zažehli ohýnek na opečení buřtů. Vláďa též dal do placu velkou sklenici pikantních utopenců, na nichž jsme si hned začali pochutnávat.

Pak jsme sbalili stany a připravili si věci na vodu. Řidiči Pavel a Vláďa a „pomocný technický prapor“ neboli stavěči stanů Honza A., Pavel Š. a Standa - vyrazili v jedenáct auty do Týnce. Cesta, která je sama o sobě asi dvakrát delší než po řece, se ještě protáhla díky objížďce přes

Krhanice. Naštěstí měli časovou rezervu, takže před odjezdem vlaku stihli postavit stany na pěkném plácku u řeky v týneckém kempu.

Při cestě na nádraží si uvědomili, že je opravdu vedro a nemají co pít, tak se zde vrhli na vodovod se slibným nápisem „pitná voda“. Buď to byla jen atrapa nebo ho naposledy někdo použil před dvaceti lety, každopádně s kohoutkem nešlo hnout.

Chvilí před příjezdem vlaku dorazil i Vilda, který přijel do Zlenic spolu s Mílou, Natálkou, Štěpánem a Aničkou až před polednem a usilovně je stíhal - naštěstí úspěšně. Jen pro změnu nemohl najít peněženku (pokolikáté už!).

V půl jedné konečně společně vyjeli vlakem zpět a za dvacet minut již vystupovali v Čerčanech, kde museli čekat půl hodiny na přípoj. Skočili si tedy na jedno do nedaleké restaurace, kde si při pohledu na místňáka, který právě dostal talíř s vepřovou s knedlíkem, uvědomili, že mají hlad.

Cesta vlakem z Čerčan do Zlenic byla sice jen krátká - asi pětiminutová - ale o to více nás pobavila. Pětice trampů s kytarou a fukací harmonikou, která lehce se motajíc hned spustila: „V Americe u vody mají Sochu svobody a z té Sochy svobody skáčou kurvy do vody,“ byla úžasná. Náš názor na jejich produkci rozhodně nesdílela dvojice důchodců, která se nejprve marně snažila sjednat pořádek u průvodčího a pak raději prchla do druhého vagónu.

V půl druhé jsme konečně vypluli. Lodě mezitím připravili ti, co zůstali ve Zlenicích. Pavel ještě obřadně odemkl velkým klíčem řeku, poprosil jí za všechny, ať je na nás hodná a dal ji ochutnat Hu-Hu. Přitom málem skončil ve vodě, když mu podklouzla noha na mokřém dřevěném molu. Nebýt vytrženého prkna, o než se klouzající noha zarazila, byl by tam! Škoda!

Řeka jen mírně proudila, neboť bylo hanebně málo vody. Všech pět jezů ([Čtyřkoly](#), [Čerčany](#), [Městečko](#), [Nespeky a Brodce](#)), které jsme dnes překonávali, jsme tak museli stahovat. První polovinu trati naše flotila čítající devět lodí s posádkami: Standa - Gabča, Verča - Pavel Š., Honza M. - Kája, Katka - Honza A., Vilda - Natálka, Míla S. - Anička, Helča - Štěpán a singlující Pavel a Vláďa, většinou absolvovala povětšinou spojena v soulodí. Při něm jsme chutnali Hu-Hu silný jako hovado, k jehož degustaci jsme se svolávali indiánským hu-hu-hu...

A právě snaha rychle se dostat se Žbluňkem do srážečky vedla k tomu, že Vláďa asi po hodině plavby pádlem zabral tak usilovně, že se k pobavení ostatních vycvakal. Pomohli jsme mu vylít loď a pak pokračovali dále. Standa přitom zapadl do bahna a když vytahoval nohy ven, rozpadly se mu jeho zánovní „vodácké“ pantofle. Helča mu pak dala erární cvičky, které byly ale malé. Tak si musel uříznout špičku, čímž vznikl vskutku unikátní model, za nějž by se nestyděli ani návrháři od Nike!

Při jedné ze srážeček zaperlil Pavel, když se Verči a Pavla Š. zeptal: „Můžu se vám vychcat do lodi?“ Při focení na jezu mu pak uplavala Žlababa, kterou naštěstí zachytil Vilda, který s Natálkou odplul jako první. Pavel si pak pro ní dojel „na kačeně“ s Honzou A. a Katkou.

Později se Honzovi za to odměnil, když využil okamžiku, kdy se šel na břeh vyčůrat a odtáhl mu loď i s Katkou. Honza však po krátké procházce znovu nastoupil a vyhnul se tak stádu krav pasoucím se o kus dále po proudu.

Na oběd jsme se zastavili U Homolků v Poříčí nad Sázavou, kde jsme si pochutnali na hotovkách. Pavel s Helčou, Vildou, Mílou a dětmi dostali jídlo jako první a pak jen spokojeně a zároveň škodolibě kynuli hladovějícím mladochům u druhého stolu, kteří na svou krmí čekali mnohem déle. Vilda připomněl, že jsme právě překonali 2500. km v rámci našich vod, ale ke hříchu jsme to vůbec neoslavili.

Po obědě jsme pokračovali v plavbě, ale protože již čas značně pokročil, začali jsme trochu pádlovat, abychom se do Týnce dostali za světla. Minuli jsme Nespeky a Zbořený Kostelec a po stáhnutí posledního [jezu v Brodcích](#) konečně dopluli do kempu. Bylo již kolem osmé a

výběrčí poplatků nervózně kroužila kolem našich stanů, aby nás zinkasovala. Alespoň jsme přitom zakoupili tři kolečka dříví na večerní ohýnky.

Převlékli jsme se na večer a pak vyrazili na pivko do Náklí. Dnes ale zavírali již v deset, tak jsme dali jen jedno a pak se vrátili s kanystříkem načepovaného k ohni. Helča s Pavlem ještě zamířili k nedalekému bankomatu a nedaleko Náklí spatřili postavu válející se ve tmě na cestě. Kdosi se nad ní skláněl.

„Ta jí má jak z praku! Asi nějaká socka,“ poznamenali. „Má vlasy jak Alena,“ dodala po chvíli Helča. A skutečně byla to Alena, která šlápla do výmolu a s bolestí (naštěstí jen krátkodobou) v kotníku se svalila na zem. A nad ní se skláněla Lucka. Vracely se zrovna z večere, kde byly také další dnešní posily - kolaři Sally s Marcelkou.

U ohýnku jsme si opékali buřty, jež jsme měli přes den uložené v lednici u šéfká V Náklí. Honza A. nás pobavil, když si pivko naléval do „püllitru“, jímž byl hliníkový ešus. To musel být šmak!

Na návštěvu za námi dorazil Ňumen, s nímž pak mlad'oshi odešli zapařit do jedné z týneckých restaurací. S sebou vzali láhev slivky, již mu dovezla Gába.

Poseděli jsme dlouho do noci. To se již vrátili mlad'oshi a také Katka, již Ňumen naléval slivku tak dlouho, až trochu přebrala. Při návratu pak někde ztratila boty - druhý den je naštěstí našla položené na kontejneru v tábořišti. Honza A. jí uložil a protože se klepala zimou, dal jí na zahřátí svetr. Katka si ho s vděkem vzala a vysmrkala se do něj...

Pátek 9. května 2008 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Stejně jako včera nás probudilo sluníčko peroucí od rána do plachet našich stanů. Jakmile ze svého plátěného obydlí vylezl i Standa, chopili se ho Vlád'a, Pavel a Honza A., a protože dnes slavil osmnácté narozeniny, donesli ho k řece a po několikerém zhoupnutí ho umístili do vody, která zde byla poněkud bahnitá. No ale pak jsme mu to vynahradili spoustou hodnotných darů.

Posnídali jsme, někteří si opekli buřty či podebužirovali na utopencích. Honza A. se Standou též zašli do obchodu pro pečivo a klíčovou ingredienci do Hu-Hu.

Vlád'a mezitím ještě odvezl Sallyho s Marcelkou a koly do Davle. Když se vrátil mrmlal: „Sallyho už nikam nevezu. To bylo samý: Dej blinkr, zpomal, přidej...“

V půl dvanácté jsme vypluli ve stejném složení posádek jako včera na lahůdkový úsek z Týnce do Pikovic. Jen Helča si s Mílou vyměnila Štěpána za Aničku. Navíc nás doplnily Alena s Luckou. Vody bylo málo, ale přesto šlo všechny jezy splouvat, byť občas se značným drncáním o kameny.

Plavba byla naprosto pohodová. Občas jsme sice museli doslova slalomovat mezi kameny, abychom propluli dál, ale vynahradili jsme si to splouváním jezů. Čtveřice kánoí (Standa - Gabča, Verča - Pavel Š., Honza M. - Kája a singlující Vlád'a) dokonce splula [Pěnkavu](#) spojená v soulod'.

Na klidnějších úsecích jsme se také osvěžovali pomocí Hu-Hu namíchaného dle osvědčené receptury. Pavel Š. se přitom chlubil: „Před chvílí jsme tady viděl bobra!“

„Hmmm... neříkej,“ okomentovali to se zájmem a dvojsmyslem v tónu chlapi.

Standovi se pravděpodobně ranní koupel natolik líbila, že se s Gabčou práskli. V peřejnatém úseku pod Pěnkavou je napodobili Honza M. s Kájou. Honza poté chtěl provést sebezáchranu naloděním se do kánoe Standy s Gabčou, což skončilo tím, že je znovu vycvakal. Vzápětí se vydal stíhat pádlo, které mu uplavalo. Podařilo se mu to v silném proudu asi až po sto metrech, takže se pak musel obtížně prodírat za ostatními. Těm mezitím pomohli vylít vodu z kánoí posádky dalších lodí: Pavel Š. a Verča, Vlád'a a Pavel. Vlád'a přitom několikrát zapadl do vody, takže to vyšlo nastejno, jako kdyby se také práskl.

Do Kamenného Přívozu jsme dopluli již někdy po druhé hodině, takže jsme se mohli na obědě v restauraci U Vemenáče zdržet. Pouze Helča s Vlád'ou stále nepřicházeli a když konečně

dorazili, líčili nám, jak se kolem našich lodí motala trojice obejdů, kteří evidentně koukali, co by se jim mohlo zadřít za nehet. Teprve když jim Helča s Vládou naznačili, že tu zůstanou, zklamaně odešli.

Usadili jsme se na terase, kde jsme si pochutnali na pivku, ale i výtečné točené malinovce. K jídlu jsme si pak dali různé chutné hotovky. Pralo do nás ale sluníčko s takovou intenzitou, že se Pavlovi začal roztékat smažák.

Pak již jsme pokračovali dál, spluli [jezy v Kamenném Přívozu a Žampach](#) a romantickým údolím se blížili k Pikovicím. V závěru plavby jsme srazili naše kánoe a střihli si Císařovnu Kateřinu, při níž háčci vstávali na „první“ a zadáci na „druhý“.

Jako první dopluly do cíle naší plavby Alena s Luckou, a ještě tak stihly vlak ve tři čtvrtě na šest. Ostatní přijeli chvíli po nich, naložili půjčené i naše lodě na auta z půjčovny Sázava-tour a vrátili se vlakem do Týnce o hodinu později. Jen Pavel se svezl spolu s kánoemi.

Alena s Luckou odjely dnes večer domů, ale naopak nás svým příjezdem posílili Míla B. se Zdeňkem a později i Karel J. se Simčou, Terezkou a Pétou, Veronika a také Helča S. a Martin. Míla se dal hned do grilování masíček a párků, ostatní také něco pojedli.

Poté jsme se již rozdělili do dvou skupin. První (Vilda se Štěpánem a Natálkou, Míla S. s Aničkou, Sally a Marcela, Míla B. a Zdeňk) zůstala u ohně, zatímco druhá se přesunula do Náklí, kde zabrala salónek. Začali jsme dlouhým čekáním na piva, protože jako na potvoru byli před námi ve frontě u okénka holky, co si objednávaly asi deset panáků a každý jiné značky, do toho nějaké čaje apod. Když na nás konečně došla řada, tak došel sud Géčka, tak museli narážet a odtáčet nový. Honza A. šel do kvality, tak si poručil Plzeň. Co čert nechtěl, také zrovna došel sud!

Pavel s Vládou pak vytáhli kytary a spustili slušný koncert, při němž jsme to pěkně rozjeli. Honza A. se neustále dožadoval Krylova Krále a klauna, tak mu ho zahráli. Později si ho vymodlil ještě jednou a o hitu letošní vody tím bylo definitivně rozhodnuto. Měl už to tak vymakané, že si ho objednával coby: „Modrý zpěvník, strana 67“. A pak začaly lítat veselé kalíšky s rumem ale hlavně jablíčkem (do té doby, dokud jsme nezlikvidovali zásoby). Jen muž večera Honza A. si postesknul: „Proč zbyl rum zrovna na mě?“

Hrálo se dlouho, jeden hit střídal druhý. Vláďa nakonec odpadl, tak to zůstalo jen na Pavlovi. To již se do salónku natáhlo početné posluchačstvo z lokálu a zahrádky. Všichni se začali dožadovat svých oblíbených písní, což šlo nějakou dobu zvládat, ale ve dvě hodiny jsme se raději evakovali k opuštěnému ohýnku.

Zde jsme začali pro změnu Králem a klaunem. Pak již jsme ale více jen povídali a také dojíždali utopence. Standa míchal rukou v láku a v cibuli hledal poslední kousky, aby je mohl podat ostatním. Zbylo nás zde jen pár a postupně jsme odpadávali spát. Honza A. seděl na barelu a pravidelně házel záda, což komentoval slovy: „Jsem v pohodě“. Když pak šel spát, nemohl najít spacák, tak mu Helča, které se jí ho zželelo, půjčila svůj. Když pak šla sama spát, dožadovala se po Pavlovi, aby jí přikryl půlkou svého. Ten však jen ve spánku něco zamumlal a protože byl zrovna za figurku od Člověče nezlob se (spacák utažený kolem krku a ze spacáku vyčuhující jen hlava obalená kapucí), musela na sebe naházet všechno oblečení, co kde našla. Stejně pak „klepala kosu“.

Sobota 10. května 2008 (Týnec nad Sázavou – Pikovice; 16,3 km): Vstávali jsme někdy po deváté hodině - po včerejším bouřlivém večeru, pravda, poněkud s problémy.

Vilda s Mílou S. a dětmi, kterým do jejich laminátek již včera teklo více než bylo zdrávo, dnes na vodu své koráby nespustili a dopoledne odjeli domů. Rozloučili jsme se také se Sallym a Marcelkou, kteří ráno vyrazili na kola, ale pak odpoledne také jeli domů.

Dnes jsme vyráželi na trasu až po dvanácté hodině, když jsme museli vyčkat ještě příjezdu Karla a Simči s Pétou, kteří byli v Praze na návštěvě za Tomášem (Terezku nechali v Praze).

Naši Flotilu redukovanou odjezdy posádek tří kánoí naopak posílili Míla B. se Zdeňkem, Karel se Simčou a Helča S. s Martinem. Pět'u si vzala do Tsunami Helča, Katka se přesunula na pozici háčka u Vládi a její místo zaujala Veronika.

Hned pod prvním [jezem v Týnci](#) se práskli Honza M. s Kájou. „Ten kámen tu přeci včera nebyl!“ zakleli, neboť oproti včerejšku voda ještě více poklesla. No a když se nalodili, práskli se znovu.

Simča během srážčky namíchala ze salka a rumu medvědí mlíko - nápoj který vypadal mnohem hůř než chutnal. Někteří ochutnali, většina však zůstala věrná Hu-Hu. Pavel si pro změnu nasadil žlutou motoristickou kuklu, takže vypadal jako Schumacher. Za chvíli mu ale bylo takové vedro, že si ji sundal. No voda stejně netekla moc rychle.

Stejně jako včera jsme pluli poměrně rychle a jezy sjížděli většinou rovnou - bylo tak málo vody, že stejně nebylo co prohlížet. Metoda zdolávání jezů ve spojení v soulod' dnes byla aplikována dokonce hned na [Podělusích](#) a poté znovu na [Pěnkavě](#) - zde dokonce v šesti kánoích (Standa - Gabča, Honza A. - Veronika, Vlád'a - Katka, Verča - Pavel Š., Helča - Pět'a a Honza M. - Kája). Pod jezem se ale soulodí na kamenech pochopitelně hned rozpadlo.

Nad [Brejlovem](#) Helča vylovila plnou PETku s čerstvě natočeným pivem a myslela si, že je Honzy A., který si svoji vlekl na provazu za lodí, chladíc jí tak v řece. Tak jsme mu s ní z dálky kynuli, ale nebyla jeho, což nic neměnilo na tom, že pivko chutnalo dobře.

V Kameňáku jsme byli před půl třetí a i dnes zašli na oběd k Vemenáčovi - tentokrát však do stínu v lokále. Na terase bylo stejně plno. Byl víkend, a tak na řece i jinde byl podstatně větší provoz než v pátek. Setkali jsme se zde s Mílou B. a Zdeňkem, kteří vypluli před námi. Opět jsme si pochutnali na hotovkách, které jsme měli na stole krátce po objednání, zkrátka všechno klapalo tak, jak mělo.

Po obědě jsme pokračovali dál. Pod Žampachem se ale v kamenitém úseku, kde se šlo jen ztěžší proplétat mezi kameny, nahromadily asi tři početnější skupiny včetně naší, což vedlo k tomu, že jsme se několikrát doslova zasekli mezi kameny a cizími loďmi.

Honza A. s Veronikou, kteří zůstali pozadu, se cvakli. S vylitím jim pomohli Helča S. s Martinem. Netušili ovšem, že když odjedou, budou je potřebovat ještě jednou, protože se záhy práskli podruhé. Koupali se také Verča s Pavlem Š. Voda byla sice studená, ale počasí nádherné, takže to nikomu ani moc nevadilo - tedy hlavně ne těm, co byli v suchu. Alespoň prozatím!

Kousek pod cvičnou přejí jsme v zátočině zastavili a Pavel se dokonce vykoupal. Mezitím se kolem nás prohnalo několik pramic s dětskými posádkami, které v rámci závodu Sázavské pádlo dřely jako burlaci. Nejvíc nás pobavil pohled na jednu z nich, kde nejmenší pádler místo pádlování vyléval ešusem vodu, která se dovnitř nahrnula při každém záběru dospělého kormidelníka.

Pak jsme již pokračovali do Pikovic ve srážčce a znovu přišla řada na Císařovnu Kateřinu a dokonce i na Otce Abraháma a Rikatádo. Vše jsme provedli v nové úpravě - bez držení lodí, takže bylo opravdu s podivem, že se někdo nevyklopil do vody.

„Vy jste nějaká dobrá parta,“ okomentoval to jeden z projíždějících kajakářů a měl pravdu.

Cestou nás Pět'a skrápěl stříkačkou, kterou mu půjčila Helča a ostatní to tak inspirovalo, že se to později zvrhlo ve skrápění se pádly a ve finále i v chtěné i nechtěné vycvakání několika lodí při velkolepé vodní bitvě.

V Pikovicích jsme se převlékli, naložili loď na auto Sázava-tour a stejně jako včera, až na Pavla jenž jel s kánoemi, se vrátili do Týnce vlakem. Cestu v plném vagónu zpestřila Císařovna Kateřina, Otec Abrahám a další songy, tentokrát scénicky ztvárněné v suché verzi. Jedna stařenka to psychicky nevydržela a raději zmizela, což pak Pavel, když mu to ostatní vyprávěli, okomentoval: „Neříkala ta paní o holi: Já už těch 30 kilometrů raději dojdu pěšky?“

V kempu jsme se setkali s Hankou F. a Olinem, kteří přijeli na návštěvu. Dopoledne se zde také mihli Radek s Klárou a Míšou.

V půl deváté večer odjel vlakem Standa, protože ho zítra čekala nějaká rodinná akce. Původně s ním měla jet i Helča S. s Martinem, ale zasekla se s Karlem a Simčou v Nákli. Takže nakonec nás opustili až po čtvrté hodině ráno, aby se Helča S. stihla dostat v šest do práce.

Na večeri jsme si zašli do restaurace v rotundě BiSportu. Pochutnali jsme si na pizzách, tataráku, minutkách a spoustě jiných dobrot. Jen Helča si dala dietní královský salát a dostala na stůl porci pro asi tři lidi!

Po návratu jsme se stavili v Nákli a pak se přesunuli k ohýnku. Postupně jsme odpadávali spát, jen Helča s Hankou vydržely až do rána. Mohly se tak rozloučit s Helčou S. a Martinem, kteří se ve čtyři ráno klepající se zimou, protože neměli s sebou teplé oblečení, vydali na nádraží.

Neděle 11. května 2008 (Týnec nad Sázavou – Praha): Ráno jsme se v klidu nasnídali, sbalili věci a pak postupně odjížděli auty či vlekem domů.

A nutno dodat, že se odjíždělo velmi těžko, protože tato akce byla jedna z těch vůbec nejlepších za posledních mnoho let. Až na nízký stav vody vyšlo absolutně všechno: parádní počasí, výborná parta, spousta zábavy a veselí při plavbě i mimo ní, dobré papání a pití, skvělá spolupráce s půjčovnou Sázava-tour, prostě špička.